

NEŽNO SRCE

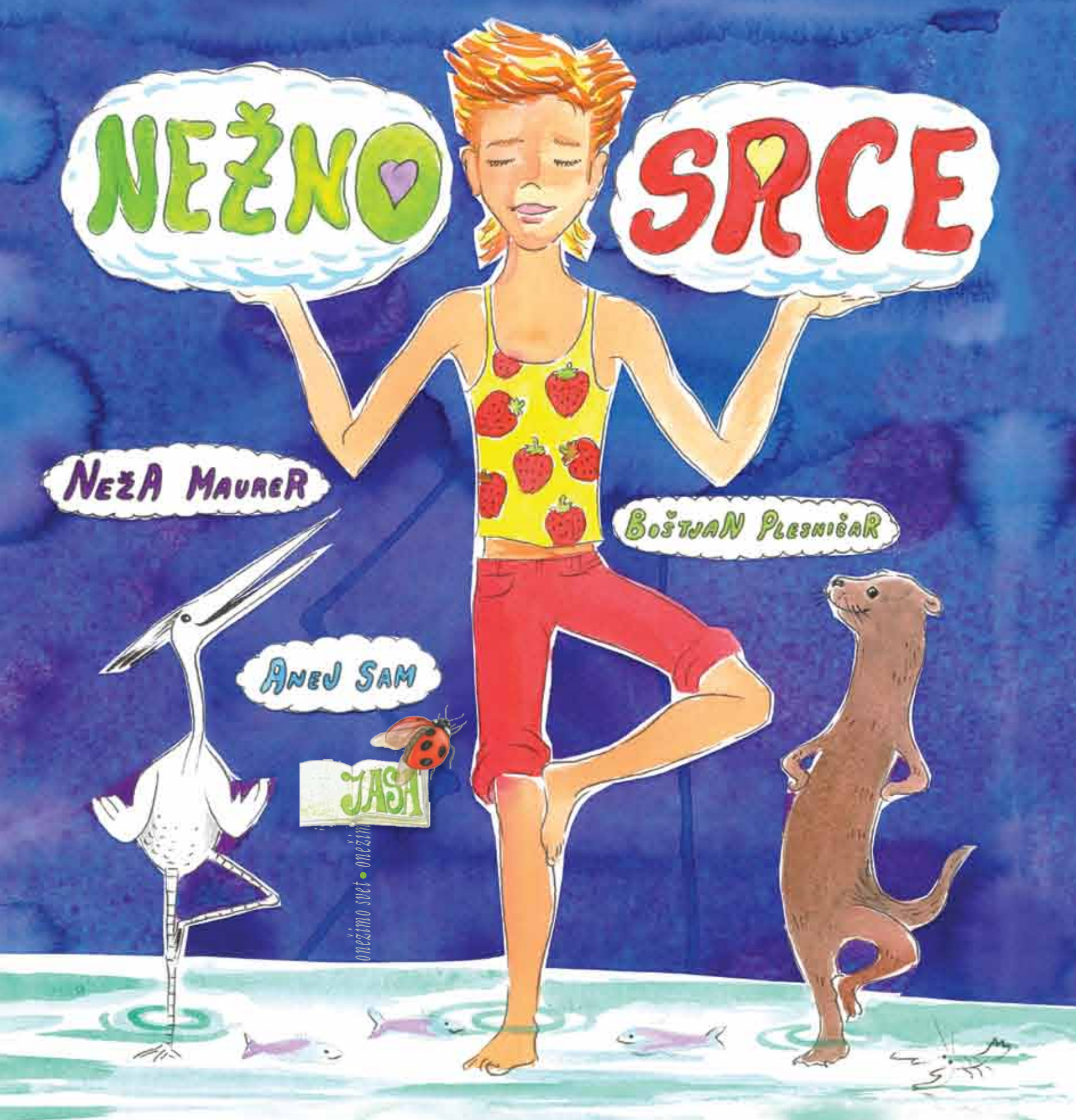
NEŽA MAURER

BOŠTJAN PLESNIČAR

ANEJ SAM

JASA

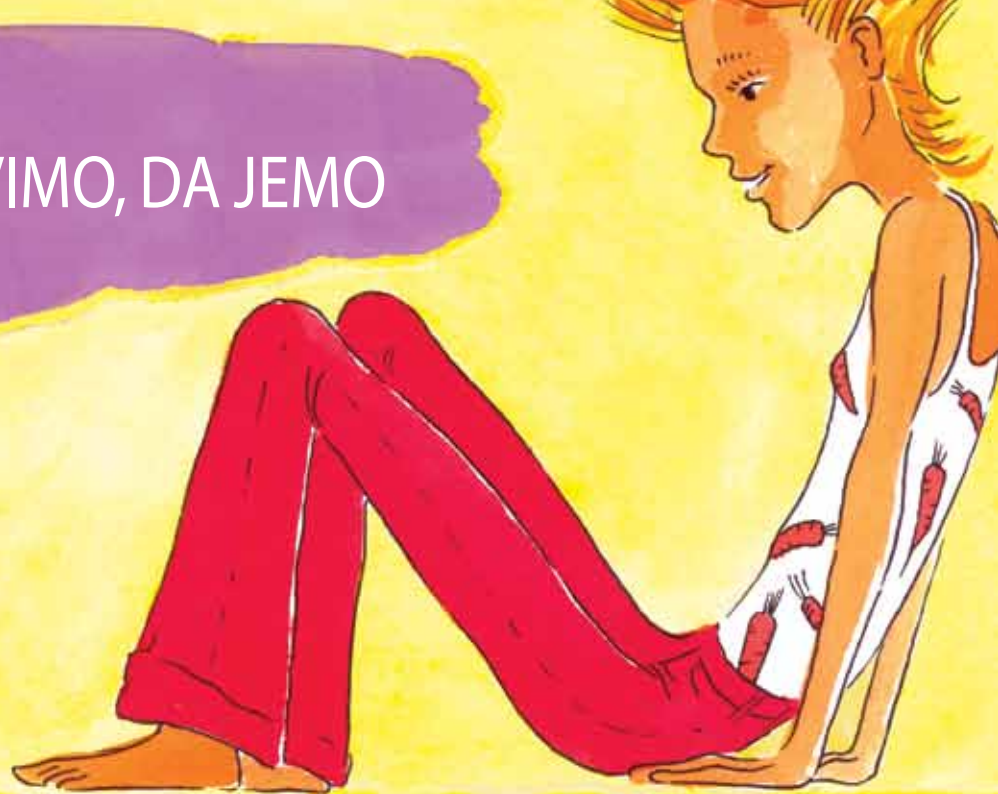
onczimo svet • onczim

JEMO, DA ŽIVIMO ALI ŽIVIMO, DA JEMO

Recept za rast

*Po eno konopljino seme
vsak dan s skledo polente pojej.
Kakor konoplja visok
boš zrasel – prej ali slej.*

S ošolka Berta joče: »Nočem več hoditi v šolo. Vsi pravijo, da sem debela. In grda. To ni res. Mami pravi, da sem lepa. Nočem hoditi v šolo. Če nimam prijateljev ...«
Neža jo tolaži: »Jaz bi bila tvoja prijateljica.«
»Hvala. No, povej, a ne, da nisem debela!«
»Si.«
»O, kakšna prijateljica pa si!«
»Prava. Treba je povedati po resnici. Predvsem prijateljici.«
»Sem mar tudi grda?«
»Nisi. Grd je tisti, ki počne grdobije. Grdota ni povezana z videzom. Tudi lepota ne.«
»Zakaj mami pravi, da nisem debela?«
»Marsikatera mama vzljubi vse lastnosti svojega otroka. Tudi nelepe.«
Berta je dlje časa molčala. Potem je pogledala Nežo v oči: »Boš moja prijateljica?«
»Če boš spoznavala Naravo, bom.«
»Kaj to pomeni?«

Zraven njiju se znajdetata mešanček in zlata prinašalka. Previdno se povohata. Trepetaje. Zdi se, da sta se srečala prvič. Naenkrat se dvigneta na zadnje tačke, se objameta, potem začneta skupaj dirjati, se loviti, objemati, spet dirjati ... Mami objame Nežo: »Kdaj pa kdaj sem se po krivici hudovala nate, res. Tudi od otrok in živali se odrasli lahko veliko naučimo. Ta mešanček in prinašalka nista šla drug mimo drugega. Čeprav se nista poznala. Povohala sta se, ugotovila, da sta lahko prijatelja. In sta srečna.«

»Veš, mami, če bi ta dva vozila avto, ne bi bilo priložnosti za povohavanje. Zdaj ne bi bila tako srečna. Avti so dvakrat škodljivi. Veš, strašansko onesnažujejo okolje in zaradi njih se ljudje manj spoznavajo. Če bi se tista dva, ki sta se v krožišču kregala, srečala na pločniku, bi morda celo šla skupaj na pijačo. Če bi me ti peljala z avtom, ne bi spila s sošolcem kave.«

»Res je. Pa še po dolgem času prvič slišim ptičje petje. Zdi se mi celo, da ga čutim v prsih.«

KRIVICE ZARADI HRUPA IN SVETLOBE

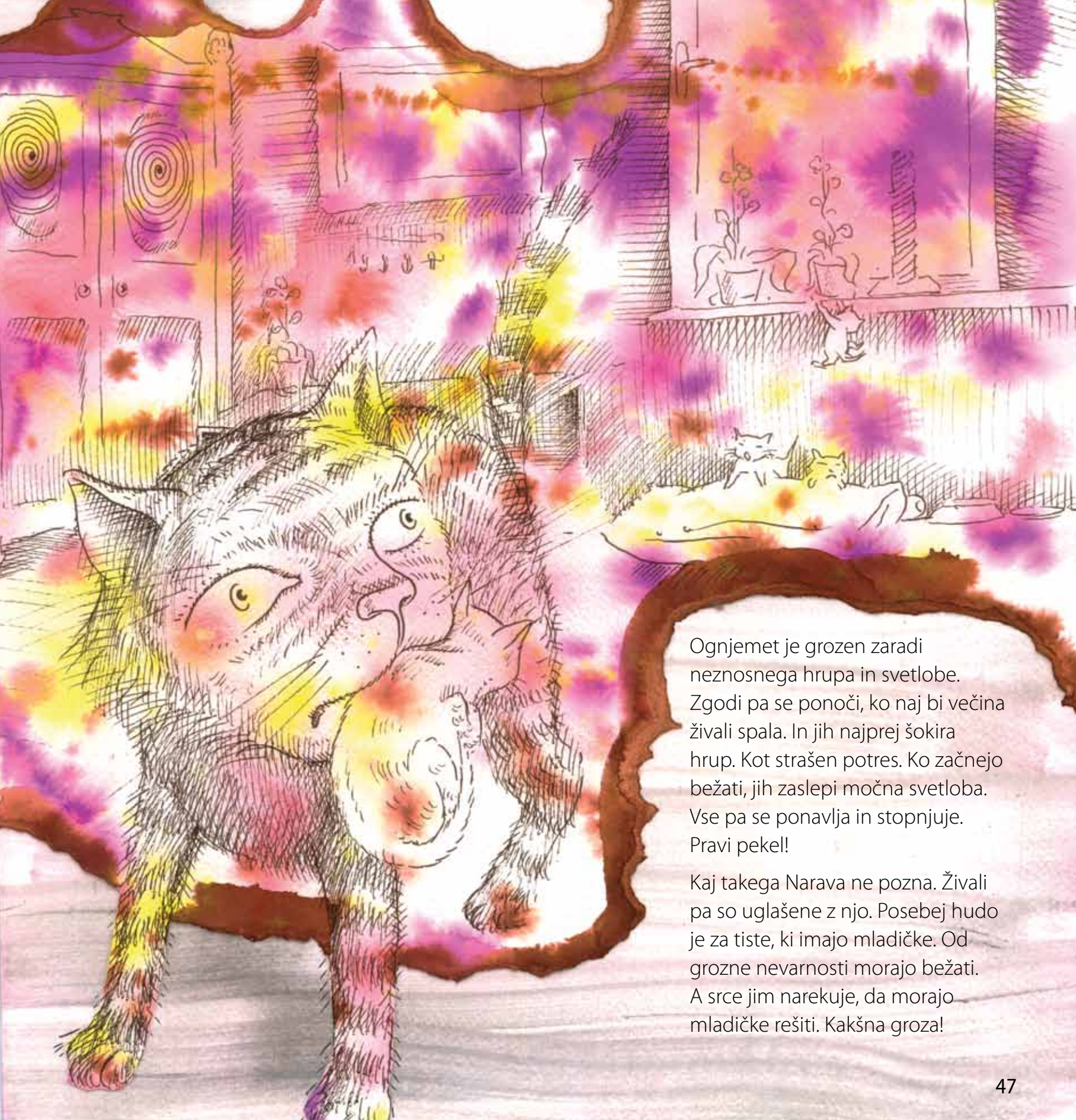
Otročè

*Otročè ni znalo brati
in je v šolo hodilo,
da bi se naučilo.*

*Težko se je učilo ...
Pa je vseeno ihtelo
ob ptičku z zmečkano glavo ...*

Otročè je čutilo.

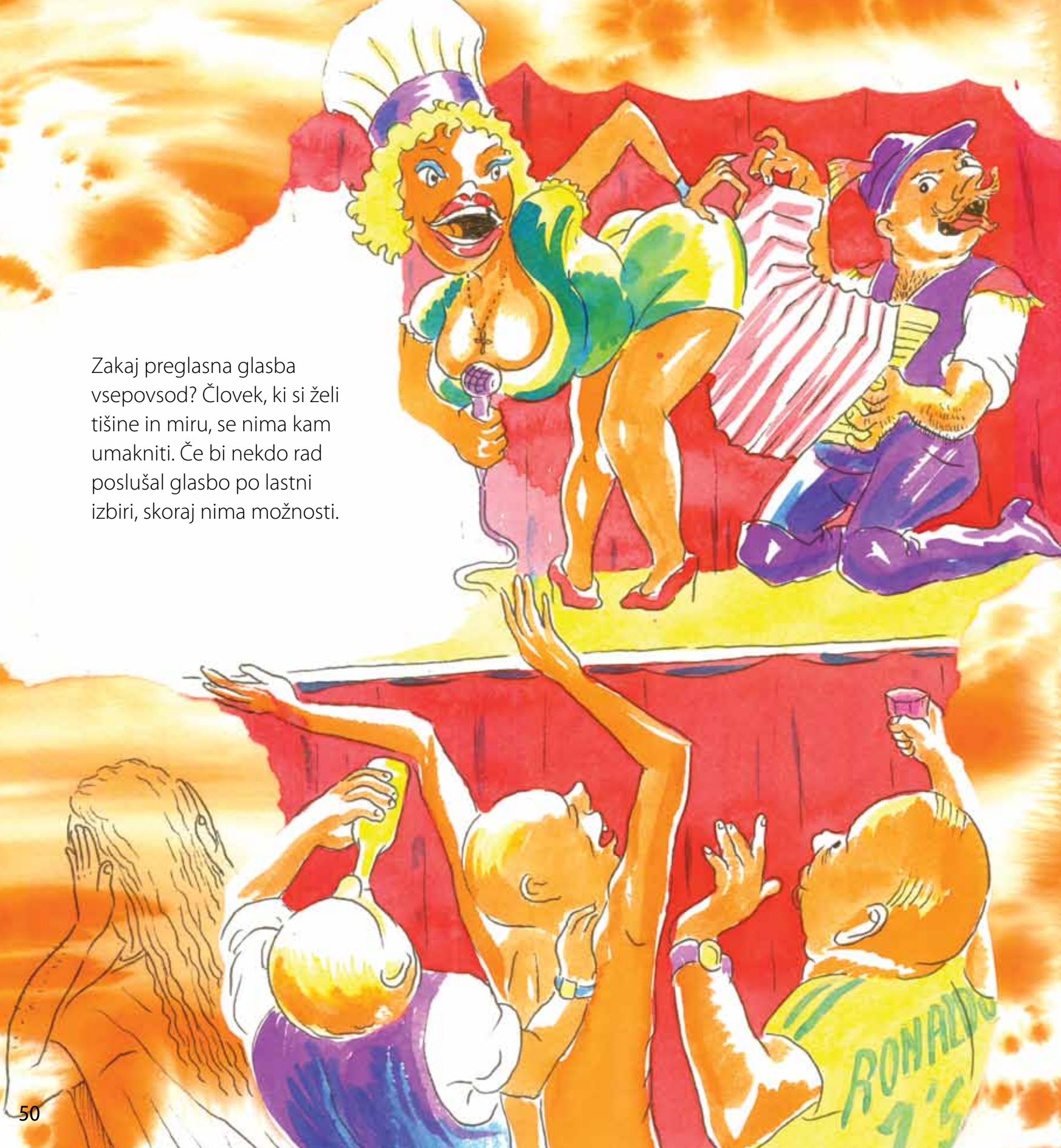
Počilo bi srce od bolečine
vsakemu, ki bi vedel,
kaj se dogaja s ptički
in z drugimi živalmi ob
ognjemetih.

Ognjemet je grozen zaradi neznosnega hrupa in svetlobe. Zgodi pa se ponoči, ko naj bi večina živali spala. In jih najprej šokira hrup. Kot strašen potres. Ko začnejo bežati, jih zaslepi močna svetloba. Vse pa se ponavlja in stopnjuje. Pravi pekel!

Kaj takega Narava ne pozna. Živali pa so uglašene z njo. Posebej hudo je za tiste, ki imajo mladičke. Od grozne nevarnosti morajo bežati. A srce jim narekuje, da morajo mladičke rešiti. Kakšna groza!

Zakaj preglasna glasba
vsepovsod? Človek, ki si želi
tišine in miru, se nima kam
umakniti. Če bi nekdo rad
poslušal glasbo po lastni
izbiri, skoraj nima možnosti.

Neža vztraja: »Oči, vsak dan je več avtomobilov, več asfalta, več odpadkov, več strupov. In manj zelenic, manj gozdov, manj pitne vode, manj zdravega zraka. Ljudje jemljejo prostor živalim. To je krivično. Ljudje bi že sedaj potrebovali dva planeta. Na svetu je toliko krivic. Če bi vsak naredil le drobtinico dobrega, bi ta seštevek nekaj spremenil. Tudi če ti ne bi uspelo, da kaj spremeniš, je treba vsaj poskusiti. Potem se bolje počutiš. In je lažje živeti.«